

Seguretat ciutadana, el primer front dels Mossos a Figueres

La Unitat de Seguretat Ciutadana dels Mossos és la primera línia que dona resposta en el dia a dia: patrullatge, prevenció, atenció a incidents i suport a serveis menys visibles però imprescindibles de la comissaria de Figueres

Figueres, a més, juga en un tauler particular. La comissaria dona servei a la ciutat i 67 municipis. «Som una comissaria 'única' perquè tenim frontera, autopista, N-II, estació AVE, estació convencional, costa i muntanya», descriu Barrot. I això vol dir que en un mateix dia pots passar de l'incident d'una plaça a un dispositiu en una carretera, d'un robatori al centre a un servei a l'extraradi, o d'un avís per salut mental a una mobilització amb impacte a la frontera. Amb aquesta idea al cap, Diari de Girona ha sortit al carrer amb dues peces clau del dispositiu: els Arquers, el grup de proximitat uniformat, i el grup de delinqüència urbana, que treballa de paisà. El patrullatge amb els Arquers -el matí de l'11 de febrer- és el contrari d'esperar que «passi alguna cosa». Els agents expliquen que surten amb un pla de patrullatge: rutes i punts definits segons incidències, denúncies, intel·ligència recollida i també segons el que genera més sensació d'inseguretat. La primera imatge és la més evident: centre, comerços, zones amb afluència, entorn turístic del Museu Dalí. Però el servei també té una altra cara: «Fem molta insistència a les zones conflictives, als punts calents», destaca un dels efectius. En barris com Sant Joan o la Marca de l'Ham, diuen, la presència regular evita que la patrulla sigui percebuda com una irrupció hostil quan un dia cal intervenir. «Aquesta gent treballa a base de confiança», destaquen, i posen exemples de com el coneixement del terreny i les cares van servir per exemple recentment per recuperar unes eines robades, identificar autors o fer que un autònom no perdi la feina perquè li han buidat el vehicle. Aquesta «proximitat» també és una xarxa pràctica: contacte amb comerciants, avisos ràpids, informació que arriba abans que entri pel 112. Els agents ho descriuen com un avantatge real: de vegades ja tenen imatges o descripcions al telèfon quan van cap a un servei. I això, al carrer, és or. La patrulla fa una parada breu a l'entorn d'un supermercat. No hi ha sirenes ni cap escena espectacular: només el tipus de control que es construeix amb hores de carrer. Els agents s'acosten a un noi que ja coneixen d'altres serveis, vinculat a furt i a petits robatoris. El saluden pel nom, li demanen on va i què fa, i la conversa és curta però prou clara per marcar territori. En el recorregut apareixen també espais que els agents descriuen com a punts de venda i receptació, amb moviments constants i vigilància improvisada. La patrulla no amaga els límits: identificar, aixecar acta, intervenir quan toca i tornar-hi, perquè hi ha dinàmiques que no desapareixen amb una sola actuació. És en aquest recorregut que els agents condueixen el reportatge fins a la Marca de l'Ham, on s'aturen davant d'un punt que descriuen com un focus recurrent d'incidències: l'edifici inacabat del número 10 del carrer Taure. Només se'n va arribar a aixecar l'estructura, i el projecte va quedar aturat fa més de quinze anys. Des de llavors, expliquen els agents, s'ha convertit en escenari habitual de problemes: incendis reiterats i baralles a l'interior, a banda d'un degoteig d'actuacions policials que rarament tenen un final net. A dins hi troben un home que malviu o visita en una zona molt humida i deplorables condicions. Aquest punt -diuen- és també una mostra del tipus de feina que sovint queda fora del relat: tornar una i altra vegada a llocs que no «es resol» amb una actuació. I alhora, és la prova que Seguretat Ciutadana no és només perseguir delinqüència: és gestionar convivència, reduir risc i sostenir presència on l'espai públic s'ha anat deteriorant. Aquest edifici, precisament, el dia 3 de març ha estat objecte de neteja per part de l'ajuntament. De la Marca de l'Ham, els agents canvien el focus i condueixen cap a una altra preocupació recurrent: el robatori de coure. A prop de les vies del tren, mostren un punt on sovint apareixen restes de plàstic cremat: el rastre típic del coure «pelat». Expliquen que, en alguns casos, els lladres cremen l'aïllament per quedar-se amb el metall, i després el mouen cap a circuits de receptació. El patrullatge aquí té una lògica concreta: prevenció i vigilància d'accessos fàcils. Els agents assenyalen com, en determinats trams,

baixar fins a la via pot ser ràpid des d'un pont o des d'un polígon proper, i com això facilita que el robatori sigui qüestió de minuts. El problema, diuen, és doble. Primer, enganxar-los: sovint actuen en moments i punts on és difícil arribar «a temps». Segon, perseguir la receptació: quan el coure ja és dins un domicili o un espai privat, calen indicis sòlids i, sovint, autoritzacions judicials que no sempre són fàcils d'obtenir amb rapidesa. A banda del patrutatge el seu dia a dia, expliquen, també suposa participar en dispositius conjunts amb Guàrdia Urbana i altres cossos policials, inspeccions a bars conflictius, controls, entre altres. El segon tram del reportatge és amb el Grup de Delinqüència Urbana, que treballa de paisà. Barrot ho havia definit com un recurs per detectar delictes en flagrància, controlar multireincidència i fer patrutatge dirigit. Els agents ho expliquen així: «quan vas d'uniforme, et veuen abans; el paisà permet observar». Això vol dir estar als mercats, en estacions o en zones bancàries en dies sensibles, quan persones vulnerables -sobretot gent gran- poden ser objectiu de furt per distracció. La feina passa per hores de seguiment, paciència i coordinació amb altres patrulles per actuar sense cremar el dispositiu. Amb els agents de paisà, Diari de Girona es va traslladar fins a l'AP-7 en el marc del dispositiu Pista. Aquí, Figueres juga com a comissaria de pas i de corredor: trànsit internacional, vehicles de pas, delinqüència itinerant. L'objectiu és buscar: lladres punxa-rodes, els anomenats «peruans», que aprofiten confusió i parades per enganyar i robar a conductors. Aquell dia no es va enxampar cap lladre actuant però sí que es va veure un vehicle sospitos del quan els agents van enviar informació a la Sala de comandament perquè el verificuessin entre altres si podia ser d'un punxa-rodes com els va semblar en passar pel costat però en sentit contrari. El servei serveix per entendre què és aquesta feina: esperar, observar, comprovar matrícules, moure's amb marge quan l'escenari és canviant i el temps d'actuació és molt curt. «A l'autopista passa de tot», resumeixen. La Seguretat Ciutadana no és només patricular: és el «paraigua» que sosté el servei policial del dia a dia. El nucli són els escamots (Q5), que garanteixen presència 24 hores els set dies a la setmana i assumeixen la primera resposta als avisos del 112, però també feines menys visibles com la porta de la comissaria i la recollida i gestió de les denúncies a l'Oficina d'Atenció al Ciutadà, la custòdia i trasllat de detinguts i el suport en dispositius o actuacions amb altres unitats (inclòs el primer nivell en trànsit fins que arriben especialistes). Aquesta mateixa Unitat de Seguretat Ciutadana (USC) compta amb diversos grups com els Arquers, el de Delinqüència Urbana i també l'OAC (Oficina d'Atenció al Ciutadà) i el grup d'Atenció a la Víctima. Aquest últim està especialitzat en violència masclista i domèstica i en el seguiment de les víctimes i coordinació amb recursos socials i judicial.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/dominical/2026/03/18/seguretat-ciutadana-primer-front-dels-mossos-figueres-128059397.html>